

Cesk Freixas: «La indústria musical és una trituradora excel·lent que et devora si no treus novetats»

Parlem amb el cantautor de Sant Pere de Riudebitlles sobre la seva trajectòria i la posada en directe del nou disc, 'Direm nosaltres'

Cesk Freixas | Juan Miguel Morales

Amb 18 anys de carrera a les espatlles, **Cesk Freixas** ha publicat ara el seu novè disc, *Direm nosaltres* (U98 Music, 2022), on musica poemes del seu amic i escriptor Roc Casagran. Després de provocar una curiosa conversa entre tots dos per conèixer les vísceres d'aquest nou àlbum, parlem amb el cantautor de Sant Pere de Riudebitlles per a fer retrospectiva de tota la seva trajectòria i per a descobrir com serà el nou espectacle que presenta.

És el teu novè treball d'estudi! Segueixes amb la il·lusió intacta des que vas començar amb ?Set voltes rebel' (Bullanga Records, 2005)?

En aquest ofici és important seguir el batec i el motor per a crear. Cal tenir passió i interès, ja que com en totes les feines creatives, si això desapareix hi falta alguna cosa primitiva. Quan es compon tan sols perquè toca o per pressions merament comercials, es nota en el resultat. Passen els anys i crec que el més interessant és intentar conservar més o menys intacta la

coherència i la sinceritat amb què vull explicar les històries de les cançons.

La forma de crear els discos ha canviat molt respecte a com feies els primers treballs?

Al principi tot surt sense massa filtres i, amb els anys, aprens a posar-hi un aspecte més professional que et permet anar polint detalls. La motivació és la mateixa, però la diferència és que quan treus un primer disc, acostuma a ser molt explosiu perquè has tingut molt temps per a compondre. Són els anys de més aprenentatge i normalment, acostumen a ser els anys més immadurs en el terreny creatiu i els més innocents, però alhora els més prolífics.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=0nW8bRhnxIU>

I què has anat reconfigurant en el teu procés creatiu amb el pas dels anys?

Hi he anat posant filtres per a refinar com vull dir les coses i buscar nous enfocaments sobre coses que ja he tractat altres cops en temes anteriors. Això fa que hagi de buscar mecanismes que no són tan espontanis. Els mecanismes que cal buscar són els que et permeten entendre l'acte creatiu com una rutina i una feina, però sense perdre la inspiració i la frescor, que és un equilibri difícil de trobar a vegades.

Has tingut algun moment de crisi en què hagis pensat que artísticament ja no tenies res més a dir?

Seriosament, mai he arribat a la conclusió que ho volia deixar, però en molts moments et vola la idea pel cap perquè et sents sol. En el meu cas, m'hi sento en el meu terreny estètic i en el de l'escena musical, ja que actualment al nostre país no hi ha gaires propostes de cançó d'autor ni de cançó protesta. Tant des d'un punt de vista de format acústic com també des d'un punt de vista polític i en l'exposició de les idees. El circuit de propostes acústiques i polítiques és molt limitat i va per un cantó diferent del de la indústria musical. En el cas de Catalunya, fa 15 anys que la indústria està enfocada en la música festiva i tots els que ens en desmarquem tenim menys espais mediàtics, menys espais informatius i, per consegüent, menys públic i menys escena.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=Lpiuo6PEeuc>

Això fa que sigui difícil poder dedicar-s'hi?

Sí. Ja és difícil dedicar-se a fer música en català, però quan fas cançó d'autor amb un missatge polític, encara ho és més. A més, els que fa tants anys que ens hi dediquem ens passa que cada cop volem dir coses més interessants, però ens trobes amb la sensació que ja hem dit moltes coses i hem d'anar filant cada cop més prim.

'Direm nosaltres', com ja has fet amb els teus darrers treballs, l'has finançat a través del micromecenatge de Verkami.

És la fórmula que hem trobat per a poder treure novetats cada cert temps. Si no treus novetats cada any i mig o dos anys, la indústria musical, que és una trituradora excel·lent, et devora. Això és un handicap molt gran que existeix a la creació musical d'arreu del món perquè quan passen uns quants mesos en què no treus res, la resta d'artistes sí que ho fan i et deixen enrere. Això fa que entris en un difícil equilibri entre intentar ser fresc i dir coses interessants, i treure novetats de forma regular, que en el fons és el que et dona concerts i fa que puguis viure d'això professionalment. I dins d'aquesta difícil balança, he trobat el mecanisme del micromecenatge i l'autogestió, fent partícips els seguidors del procés creatiu, involucrar-los a comprar discos que encara no existeixen i a comprar anticipadament les entrades dels concerts.

Cesk Freixas Foto: Juan Miguel Morales

És una forma d'intentar fugir d'aquesta espiral cíclica en què heu de publicar un disc, fer una gira, tornar a començar a treure novetats...?

Sí, l'autogestió és una alternativa i, per a mi, és molt important perquè et permet ser més lliure en tots els àmbits d'un projecte. Sortir de la roda de la indústria és difícil i no n'acabes de sortir del tot perquè tots els projectes musicals necessitem concerts i una mínima atenció mediàtica per a poder donar difusió a tot el que fem. És difícil viure'n completament al marge, però sí que és possible crear aquestes alternatives que et permetin ser independent en l'àmbit econòmic.

En un moment de regressió social i política com l'actual, creus que és encara més necessari reivindicar el missatge polític de les cançons?

Tenint en compte tant el context global com el dels Països Catalans, em reafirmo en què les propostes musicals explícitament polítiques són necessàries. Des de ja fa dècades, s'ha demostrat que la cultura i la música poden crear espais de trobada i, sobretot, espais d'identitats col·lectives. Crec que això és molt interessant des d'un vessant sociològic, ja que la gent no només va a un concert a passar-ho bé sinó també per sentir-s'hi representat i trobar-se amb persones amb qui pot compartir afinitats. En aquest sentit, crec fermament que la cançó d'autor i protesta juguen un paper crucial, perquè a mi, com a persona d'ideologia marxista i independentista, em dona la possibilitat de llençar preguntes i plantejar dubtes i qüestionaments.

Aquest diumenge presentes el disc en directe al C.A.T. Com serà la posada en escena?

En aquest exercici d'anar pels marges de les modes i les estètiques majoritàries, vaig optar fa temps per un format de duet, prescindint de banda. Per això, en aquest nou espectacle, m'acompanyarà altra vegada en Víctor Nin amb guitarres acústiques i clàssiques, i fent segones veus. I, a més, en Roc Casagran també ens acompanyarà en els concerts per a recitar poesies seves, algunes d'elles enregistrades al disc.

Cesc Freixas i Roc Casagran Foto: Juan Miguel Morales